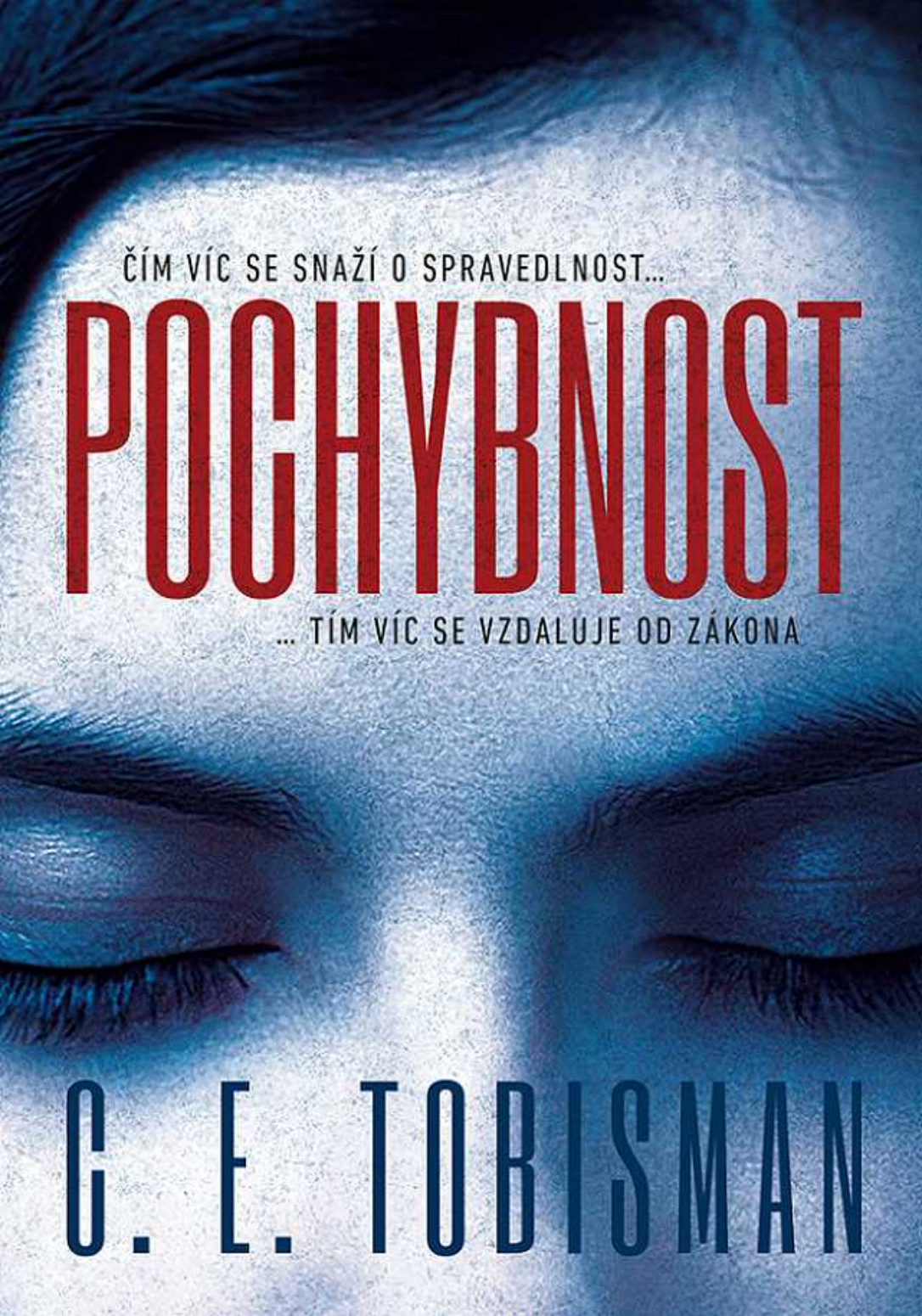

ČÍM VÍČ SE SNAŽÍ O SPRAVEDLNOST...

POCHYBNOST

... TÍM VÍČ SE VZDALUJE OD ZÁKONA

G. E. TOBISMAN

POCHYBNOST

POCHYBNOST

G. E. TOBISMAN

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Cynthia Tobisman, 2016

Translation © Monika Pavlisová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-052-9 (PDF)

*Pro Nicole, s vděčností za veškerou její podporu a trpělivost.
Richard Ford jednou řekl: „Vdej se za někoho, koho miluješ
a kdo si myslí, že to, že jsi spisovatelka, je výborný nápad.“
Měl pravdu.*

1. KAPITOLA

Doktor běžel lehkým krokem po cestě lemované stromy. Když dorazil ke kopci, který se táhl podél pobřeží, zrychlil a pustil se nahoru, přesně jak to doporučovali v Běžcově světě. I při té námaze mu v hrudi narůstal hřejivý pocit satisfakce. Všechny jeho oběti za to stály. Jeho profesní život byl obtěžkán složitými rozhodnutími, kompromisy a nesnadnými výzvami. Ale dnes mohl ospravedlnit jednu každou z nich.

Chvilku si dovilil oddávat se svému triumfu. Ta emoce byla mezi ostatními tak nějak nepatřičná, ale i tak si ji užíval sám. Kolik lidí může říct, že jejich životní dílo má cenu? Že jejich čas na Zemi něco znamená? Doktor dnes věděl s jistotou, že ten jeho rozhodně ano.

Silou se prodíral na vrcholek kopce, mhouřil oči do slunce a snažil se rozpoznat tvar klubu Bon Air Beach Club. Šedá konstrukce se krčila na pobřeží asi půl druhého kilometru za širokou křivkou zátoky. Touto dobou už budou jeho přátelé opření o mahagonový barový pult v klubu, budou se navzájem zasypávat hollywoodskými válečnými historkami a nudit jeden druhého stížnostmi na manželky a milenky. Ale on už o nic z toho nestojí. Teď už ne.

Cesta se vyrovnala a on zpomalil. Nohy ho pálily vynaloženým úsilím při běhu do kopce, který teď ležel za ním. Měl dojem, že to takhle bylo celý život. Vždycky cítil bolest, až když zpomalil. Ale to už splnil svůj cíl. Dorazil na vrchol. Vítězně.

Doktorovy myšlenky přerušil pohled na dva muže na cestě.

Jeden z nich ležel na zemi. Druhý se skláněl nad svým spadlým kamarádem. Kola byla zaparkovaná vedle sebe pod korunami palmových stromů asi o třicet kroků dál.

„Jste v pořádku, chlapi?“ zavolal doktor směrem k vytáhlému, bledému muži, který ještě stál. Měl na tváři červené mateřské znaménko ve tvaru ležící fazole a na hlavě takovou tu hipsterskou lyžařskou čepici, ve které mu v kalifornském slunci muselo být ne skutečné vedro.

„Já jsem v pohodě,“ odpověděl ten bledý muž, „ale tady kamarád potřebuje pomoc. Závodili jsme tamhle na cestě nahoru na kopec, a když jsme se dostali na vrchol, on sletěl z kola.“

„Podívám se na to,“ řekl doktor.

Přidřepł si ke zraněnému muži. Byl menší a urostlejší než ten první, ale stejně bledý. Svíral si kotník a sténal. Doktor ho zběžně prohlédl a všiml si, že – dost překvapivě, vzhledem k jeho nehodě – na jeho cyklistických kalhotách není vůbec žádná špína. Jeho šatník to jistě ocení.

„Nějakou dobu už nevykonávám praxi,“ řekl doktor, „ale pořád ještě poznám zlomeninu.“ Jemně chytil zraněného muže za nohu a prohmatával měkké tkáně kolem kotníku, zatímco sledoval výraz obličeje, aby zachytil příznaky bolesti. Nic se neobjevilo.

Namísto toho si oba muži vyměnili pohled.

Najednou bylo všechno až děsivě jasné. Kola zaparkovaná moc úhledně, příliš daleko od cesty. Žádný pot na čele spadlého muže. Žádná špína na oblečení.

Doktorovi začalo zběsile bít srdce.

„Bude to jen výron.“ Narovnal se do stoje. „Mám v autě obinadlo. Je to hned dole pod kopcem, zajdu pro něj.“

Pomalů udělal dva kroky zpátky, a potom se sprintem rozletěl zpět cestou, kterou přišel. Doufal, že jen špatně pochopil nevinnou

situaci. Zvažoval, jak asi divné bude jeho chování připadat těm dvěma mužům, pokud ano.

Jenže potom uslyšel tlumenou ránu a dva planoucí žhavé body se mu vpálily do stehna.

Taser!

Doktor zakopl a sval se vinou elektřiny stáhl v křeči.

Naslepo hmatal rukou po příčině bolesti, našel jednu elektrodu a vytrhl ji ven, čímž přerušil spojení a zastavil proud. Jenže noha se pořád svíjela v agonii.

Bolest ale ustupovala zdrcujícím vědomí, že jeho strach byl oprávněný. Strach, který zaplašil jako nějakou noční můru. Strach, který se teď děsivě zhmotnil, když kulhal po opuštěné cestě. Přišli pro něj! Bože, skutečně pro něj přišli.

Křičel o pomoc. Ale kolem ani živáčka. Jen prázdná instalatérská dodávka zaparkovaná u krajnice na silnici křížící běžeckou stezku.

Stezka! Doktor rychle očima zkoumal její okraj. Křovinami porostlý násep za ní prudce klesal o několik desítek metrů až dolů na pláž.

Vzepjal se a převalil se přes okraj.

Ramenem tvrdě narazil na zem a poškrábal si holou kůži nezakrytou nátělníkem.

Kutálel se z kopce, narážel do kamenů a křoví ho drásalo, až se nakonec zastavil na pláži.

Nadzvedl se na loket, aby se rozhlédl a našel možnou pomoc, a přitom sténal bolestí.

Oči nespátřily nic než pustý písek a lhostejné moře. Byl sám.

Doktor vůbec nepochyboval, co jeho pronásledovatelé udělají, až se k němu dostanou. Zemře. Přímo teď. Přímo tady na pláži.

To vědomí ho zasáhlo takovou silou, že se pod jeho tíhou málem rozsypal. Ale potom si vzpomněl. Ještě jedna věc, kterou musel udělat. Jeden poslední úkol, který je třeba dokončit, než se opona zatáhne.

Bojoval se zipem své ledvinky a nutil se zůstat soustředěný.

Jakmile vytáhl telefon, pokusil se napsat heslo. Jenže ruce zalité tepenným krvácením z hluboké rány na zápěstí se po dotykovém displeji jen sklouzly.

Shora ho zasypal déšť oblázků. Útočníci se klouzali z kopce a rychle se blížili. Budou u něj za pár vteřin.

Doktor si utřel ruku do trička a zkusil to znovu. Musí dostat kritické informace ven, než tady umřou společně s ním.

Donutil třesoucí se ruku ke klidu a napsal heslo. Potom pokračoval textovou zprávou. Písmena a čísla se objevovala stále rychleji. Tohle plánoval. V jeho těle se rozléval adrenalin a doktor už svá zranění necítil. Jeho celá existence se smrškla na zářící displej v ruce.

Nemůže selhat. Teď ne.

Prstem stiskl „Odeslat“ právě ve chvíli, kdy za ním utichl křupavý zvuk blížících se kroků.

Oči ho pálily. Hlava se motala. Jeho klinické já mu říkalo, že ztratil minimálně půl litru krve. Brzy ztratí vědomí.

Ale pořád vnímal, když se otočil, aby čelil svým vrahům.

A pořád vnímal, když si ten vysoký, bledý muž stoupl za něj, chytil ho za krk a prudkým šubnutím ho nenávratně poslal do temnoty.

Muž v lyžařské čepici si přidřepl vedle těla. Muž středního věku. Afroameričan. Nepraktikující doktor. Stoprocentně jeho cíl.

Vypáčil telefon z ruky mrtvého muže a podíval se na displej.

Potom našel očima svého druhu a pokrčil rameny.

Otřel z telefonu otisky prstů a upustil ho do písku.

2. KAPITOLA

Caroline Audenová se hrbila nad svým laptopem s rameny přiškrcenými ve vlněném pracovním kostýmku. Vlasy jí padaly do očí, zatímco studovala šachovnici. Počítač hrál sicilskou obranu. To znamená, že ona musí hrát pyrenejský útok. Štvalo ji, že musí obětovat tolik materiálu, ale jestli chce vyhrát, jiná možnost není.

Caroline se složitou hrou snažila odpoutat pozornost od nervózního šimrání v břiše. Za deset minut začne její první pracovní den ve firmě Hale Stern, LLP, jedné z nejdynamičtějších právnických firem v Los Angeles. Ještě chvílku počká schovaná v malé kavárně, kde obsluhují všechny ty sešněrované týpky. Na zdech kavárny Black Dog Café se skvělo graffiti a z personálu byly lehce cítit drogy, čímž se stavěla do ostrého kontrastu s konzervativně oblečenými zákazníky.

„Bude. Slibuju, že bude,“ z opačného konce kavárny k ní dolehl hlas.

Něco v něm znělo tak syrově a zoufale, že to Caroline přimělo zvednout oči.

Uviděla baristu, jak se sklání nad pultem a mluví do telefonu. Jeho potetovaná předloktí a modré číro na hlavě vůbec nešly dohromady s bezútešným, skoro až dětským strachem v očích.

„Já vím, ale přísahám, že...“ začal, ale potom mu klesla ramena. „Rozumím.“

Zavěsil a otočil se, aby vyčistil pult. Neuspořádané pohyby utěrky prozrazovaly zmatek v hlavě.

Caroline pustila z hlavy svou šachovou partii a sledovala baristu. Snažila se přijít na to, co asi způsobilo jeho rozladění. Pokud mohla soudit podle vzhledu, jednalo se o muže, který se obvykle nenechal rozhodit názorem kohokoli jiného. Obecně sebevědomá duše, již dnešního chladného, jasného rána sebevědomí opustilo.

Caroline s ním najednou cítila jistou spřízněnost.

„Co se stalo?“ zavolala přes celou kavárnu.

Barista chvíli zaváhal, než odpověděl. „Můj šéf si myslí, že zákazníkům účtuju vyšší částky a peníze si nechávám,“ řekl a pokračoval v útku na nevinný pult tvrdými, rozezlenými a neefektivními tahy hadrem.

„A je to pravda?“ zeptala se Caroline.

„Ne. Jenže z pokladny zmizela spousta účtenek. Nemůžu je nikde najít.“ Vrhł na obviněný stroj pohrdavý pohled. „Debilní zkurvenej počítač.“

Caroline přikývla. Už viděla lidi zhroucené tváří v tvář technologiím, které zradila stránka osobního bankovníctví chráněná heslem, nebo aplikace, která se ne a ne správně spustit. Věděla, že problém je prakticky pokaždé v chybě uživatele.

„Můžu se podívat?“ zeptala se a vstala od stolu. Ačkoli nemůže zahnat obavy, které jako hladové vrány krouží kolem její vlastní mysli, může zahnat ty jeho.

Barista si ji prohlížel.

Věděla, co vidí. Malou ženu s mahagonovými vlasy, rozčuchanými i navzdory veškerým jejím snahám o jejich zkracení. Ale chytré oči, rychlé a bystré. Neodpovídala stereotypu technologického nerda.

Cítila, jak ji posuzuje.

Po dalším chvilkovém zaváhání uhnul na stranu.

„Je po mně, jestli ty účtenky nenajdu,“ zamumlal.

Caroline si prohlížela rozhraní. Unixová platforma. Pokladní software jako z antikvariátu.

Podívala se na baristu, který teď stál u kávovaru a utíral hrnečky na kávu. Utěrku měl v pravé ruce. Fajn, takže je pravák. To znamená, že pokladnu ovládá levou rukou, zatímco horké nápoje servíruje tou pravou.

Caroline si prohlížela levou stranu rozhraní poklady a všimla si tlačítek s inventurou.

„Nedělal jste nedávno inventuru?“ zeptala se.

„Dělal,“ odpověděl barista.

Carolininy prsty se rozletěly po displeji.

„Takhle to nemá vypadat,“ barista strachy zvýšil hlas.

„Jen izoluju nedávno upravované záznamy.“ Změnila filtr a stiskla „Enter“. „Nejspíš jste během inventury stiskl tlačítko nabídky. Účtenky se uložily jako položky k inventarizaci. Teď už je to v pořádku. Všechno je zpátky tam, kde to má být.“

Caroline se vrátila ke svému stolu pro věci. Už tady otálela až moc dlouho. Je čas vyrazit.

Zaklapla svůj laptop a oči jí padly na vyšisovanou koženou brašnu. V technologickém světě byla ucházející, jenže pro ten právnický jí najednou připadala moc obnošená. Až dostane první výplatu, bude si muset koupit novou. Anebo ne. Musí šetřit, aby se mohla odstěhovat z matčina domu. To je důležitější než brašna na laptop beze skvrn. Přičetnost především. Doplnky až potom.

„Nevím, jak jste to udělala,“ zavolal barista od pokladny, „ale zachránila jste mi zadek.“

„O nic nešlo.“ Caroline pokrčila rameny. Bylo hezké mít moc něco spravit. Technologické nouzové situace se spravovaly daleko líp než masakr, který nechala doma. Její strýc chrápající na gauči, od včerejška nepřevlečený, snící o vodce a rumu. Její matka pouštějící na

Spotify od rána do večera pořád dokola jedinou písničku od Jasona Mraze, až měla Caroline chuť vystřelit si mozek z hlavy.

Než vypadla z domu, hodila strýcovy klíčky od auta do chlebníku. Aspoň nebude moct řídit, dokud nevystřízlíví.

„Nedala byste si kávu?“ zeptal se barista.

„Stačí mi horká čokoláda.“ Caroline neměla chuť vysvětlovat, že po kávě začne vibrovat jako dřevěná káča uprostřed hurikánu. Měla přirozené dispozice jako ladička a i bez kofeinu měla dost problém udržet svou mysl v klidu.

„Příště je to na mě,“ trval na svém barista. „Vy tady někde pracujete?“

„Dnes nastupuju do nové práce.“ Caroline se protočil žaludek, i bez kávy.

„Budu hádat – něco kolem počítačů,“ smál se na ni barista.

„Ne. Právo.“

Barista zvedl obočí vysoko na čelo. „Vážně? Proč ne počítače?“ zeptal se. „S počítači to umíte.“

Caroline mlčela. Dobrá otázka.

Caroline si ve své nové kanceláři opřela hlavu o okno. Dlouze vydechla a nechala na skle zamlžený bílý kontinent, vlhký a prchavý, po krajích ustupující.

V uších jí pulzovala krev a tlumila zvuky právníků, asistentů a personálu v chodbách, jak se scházeli na další den v práci.

Před hodinou se naučila program správy dokumentů. Zařadila se do zdravotního programu firmy. Dokonce i dala svou adresu zdravotnímu klubu v přízemí, takže může zahájit své týdenní členství zdarma.

Teď čeká na rozjezd své kariéry.

Když odešel správce kanceláře, ujišťoval ji, že na první úkol nikdo dlouho nečeká. Ale ta poslední hodina se vlekla jako čínské

vodní mučení plné nejistých chvil vyvolávající tutěž bodavou agonií, jakou Caroline zažila, než poprvé v životě nasedla na řetízkový kolotoč. Obavy smíšené s nadějí. Ale obavy převažovaly.

Sáhla do kapsy po svých uklidňujících korálcích. Prsty ale namatala jen látku.

Krucinál. Zrovna dneska je zapomněla.

To je jedno, říkala si. Zasloužila si stát ve třicátém pátém patře mrakodrapu. Louis si ji vybral. Ze všech studentů, které tento mistr soudních sporů učil ve svém vědeckém kurzu na Právnické fakultě Kalifornské univerzity, si po přednášce vybral právě ji a nabídl jí práci.

Caroline měla ale pořád před očima statistiky. Trendy v náborech. Množství vyhořelých jednotlivců. Skutečnost, že pouze patnáct procent ženských spolupracovnic vydrželo tak dlouho, aby se staly partnery, a pokud neměly ve svých právnických firmách silného mentora, jejich šance se prudce blížily nule.

Pochybnosti kolem ní kroužily jakou mouchy přitahované zápachem sebelítosti. Proč odešla ze světa technologií? Mateřské mléko a kódování. Na obojím vyrostla. Ale to druhé ji nikdy doopravdy neživilo, připomínala si. A co hůř, technologie v ní probudily pudy, které byly... problematické. Měla dobré důvody stát se právničkou. Teď jí stačí jen naučit se plavat v novém rybníku. Rychlostí světla, pokud možno.

Displej Carolinina telefonu se rozsvítil s příchozí zprávou.

Na lince zapraskal hlas její asistentky.

„Louis chce, abyste přišla,“ hlásila Silvia.

„Řekněte mu, prosím, že už jdu,“ odpověděla Caroline.

Louis Stern. Muž, ke kterému přišla pracovat, a nejchytřejší člověk ve firmě.

Zhluboka se nadechla a rukama uhladila svůj kostýmek.

Byl čas začít hrát.

Caroline stála na prahu Louisovy kanceláře. Jestli bylo praktikování práva stejné jako naučit se hrát tenis, její první lekce by neprobíhala s laskavým postarším instruktorem v místním parku. Kdepak, ona se zapsala do kurzu vedeného antukovým králem Rafaellem Nadalem. Pevně sevřela svou raketu a čekala na jeho podání rychlostí 250 kilometrů za hodinu.

Zaklepala na otevřené dveře, aby upozornila na svou přítomnost.

Louis Stern zvedl oči od papírů na svém stole.

„Á, slečna Audenová. Vítejte. Věřím, že se o vás Silvia dobře stará.“ Nad drátěné obroučky brýlí povytáhl svá bílá obočí, takže to vypadalo, jako by na nich odpočívaly dvě chlupaté housenky.

„To ano,“ odpověděla Caroline stejně lehkým tónem. Byla vděčná, že její hlas ani náznakem neprozradil, jak moc je nervózní.

„Díky, že jste mi ji půjčil,“ dodala. Louisovo rozhodnutí přidělit k ní svou vlastní asistentku bylo buď známkou protekcionismu, nebo způsob, jak na ni dávat pozor. Nebo obojí.

„Silvia je velmi dobrá. Ví úplně všechno o počítačích a o všem kolem.“ Bělovlasý majitel firmy mávl rukou v širokém gestu zahrnujícím jeho vlastní počítač, který zůstával potemnělý, s monitorem připomínajícím černé zrcadlo odrážející prodlužující se stíny.

Caroline potlačila úsměv. Louisova nechuť k technologiím byla legendární. Nejen že svůj počítač nezapínal. On ve své kanceláři ani nerozsvěcel. Jediný zdroj světla pocházel ze starožitné stojací lampy, jejíž zelené stínítko vrhalo zář na obrázky Massachusetts kolem roku 1800.

Louis sám vypadal jako ztělesnění dávno minulé éry. S glenčekovým motýlkem a v tvídovém saku vypadal, jako by vystoupil z jednoho z obrazů na zdi. Na pravé ruce měl zlatý prsten zdobený erbem

s prasečí hlavou náležejícím elitnímu snobskému Klubu porceliánů při Harvardské univerzitě.

„Posadte se.“ Louis ukázal na židli pro hosty umístěnou před těžkým stolem z ořechového dřeva.

Caroline se posadila a sevřela ruce v klíně. Prsty jí svrběly v touze po klávesnici, ale Silvia ji varovala, že Louisovi „připadalo nechutné“ mluvit s někým přes monitor.

„Kdepak máte svůj právnický blok?“ zeptal se Louis.

Caroline se jen ušklíbla a zavrtěla hlavou.

„Na schůzky s sebou vždy noste papír a pero.“ Louis jí nabídl pero Montblanc ze stojánku a potom jí podal žlutě lemovaný blok z horního šuplíku svého stolu. „Dáte tím najevo, že jste si nepřišla jen tak povídat o ničem.“

Louis při řeči protahoval všechny samohlásky A a polykal koncovky, způsobem typickým pro elity z východního pobřeží, který byl na západ od Mississippi prakticky neznámý. Caroline jeho příběh znala. Přestěhoval se do Los Angeles před patnácti lety, když mu Thompson Hale nabídl ochranný štít své respektované firmy. Od té doby Louis pravidelně obsazoval nejvyšší pozice na seznamech nejlepších právníků zveřejňovaných prestižními právními periodiky. Mezitím odešel Thompson na odpočinek a pobíral podíl na zisku firmy při praktikování golfu.

Teď Caroline čekala na další Louisův tah. Bylo důležité zvolit při tomto prvním rozhovoru správnou taktiku. Ačkoli ji Louis znal ze školy, teď už ji nebude porovnávat s ostatními studenty práva. Bude ji porovnávat s talentovanými právníky ve své firmě. Nabídka zaměstnání už sama o sobě představovala projev důvěry, ovšem teď si musí místo mezi nimi zasloužit. Dokonce i tyto uvítací zdvořilosti byly způsobem, jak ji otestovat. Až dosud neudělala nic, čím by ho ohromila.

V duchu si slíbila, že se bude víc snažit.

„Takže, když teď máme za sebou povídání o ničem,“ řekl Louis a přes jeho patricijské rysy proběhl náznak úsměvu, „rád bych vás pověřil prvním úkolem.“

„Jsem připravená.“ Caroline čekala s půjčeným perem připraveným nad půjčeným blokem.

„Přidělím vás k případu *SuperSója*. Určitě jste o tom slyšela ve zprávách.“ Znovu povytáhl obočí a ve tváři měl nadějně očekávání.

Caroline zavrtěla hlavou. O tom případě neslyšela a nechtěla lhát.

Píchlo ji v břiše, když v Louisových očích zachytila stín zklamání.

„*SuperSója* představuje zásadní milník v hromadných občansko-právních sporech,“ vysvětloval Louis. „Jedná se o první zásadní případ vedený proti biotechnologické společnosti kvůli poškození zdraví způsobenému geneticky modifikovanými organismy.“

Caroline si informace pilně zapisovala.

„Finanční aspekt je obrovský. V loňském roce dosahoval hrubý zisk biotechnologických společností z geneticky modifikovaných semen až dvacet miliard. A jedním z nejziskovějších semen na dnešním trhu je *SuperSója*.“

„Takže lidé žalují výrobce?“ zeptala se Caroline. Ten problém nebyl úplně jednoznačný.

Louis přikývl. „První problémy byly zaznamenány mezi atlety. Extrémně fyzicky zdatné lidi najednou postihlo poškození ledvin. A vzápětí začali lékaři stejný jev pozorovat mezi dětmi. Atleti a děti. Tyto dvě kategorie, které kromě obecně dobrého zdravotního stavu nespojuje vůbec nic, najednou trpí onemocněním ledvin s prudkým nástupem. Nedávalo to žádný smysl. Dokud někomu nedošlo, jaká je ta jediná společná ingredience.“ Louis svou řeč na závěr zdůraznil zvednutým ukazováčkem.

„Budu hádat,“ řekla Caroline, „atleti popíjeli proteinové koktejly na bázi sóji a děti dostávaly mléčnou výživu na bázi sóji.“

„Správně.“ Louis přikývl. „*SuperSója* s vysokým obsahem proteinů je obsažená v mnoha výrobcích společnosti Med-Gen Biotechnology. Slyšela jste o přípravku *Rapid Burn*?“

„Ano,“ Caroline s úlevou přivítala šanci vypadat informovaně. Tedy, ne že by to bylo složité, pokud šlo o *Rapid Burn*. Po velkolepém uvedení na trh se *Rapid Burn* stal nejvyhledávanějším proteinem mezi atlety a lidmi posedlými zdravou výživou. Už samotný název vyvolával představu lesknoucích se těl ohýbajících železo na billboardech a v nočních teleshoppingových spotech.

„A co *Nature's Comfort*? *Soy Gentle*? *Soy Satin*?“

„Ano.“ Tyto dětské výživy znala Caroline z regálů v potravinách, kde nakupovala.

„Pořád se prodávají,“ řekl Louis. Jeho hlas zněl věcně.

„Vážně?“ Caroline zvedla obočí. Vzhledem k soudnímu sporu vedenému kvůli teoretické možnosti, že výrobky firmy Med-Gen zabíjejí lidi, se rozhodnutí firmy pokračovat v jejich prodeji zdálo neodpustitelné.

„Dokud tento spor nevyhrajeme, ty výrobky zůstanou v prodeji. Budou je prodávat pobočky firmy Med-Gen. Lidé si je budou kupovat a budou nemocní.“

Louis se odmlčel, aby nechal vyznít morální závažnost případu.

„Můj přítel Dale Anderson je tím chytrým právníkem, který odhalil společnou ingredienci,“ pokračoval Louis. „Proto jsme také do tohoto případu vstoupili. Zapojoil nás zhruba před měsícem. Zastupuje stovky žalobců v případě *SuperSója* dole v Texasu.“

„V Texasu?“ Caroline přestala zapisovat. „Jedná se o federální spor?“

„Ano. Po celé zemi bylo otevřeno zhruba padesát tisíc případů týkajících se *SuperSóji*.“ Louis se díval Caroline do očí. „Věřím, že si vzpomínáte, co jsme si ve škole říkali o federálních soudních sporech.“

Caroline přepadla nejistota, jako pokaždé, když ji Louis použil jako svou mluvčí během semináře o Strategii komplexních soudních sporů, který vyučoval jako externí lektor během třetího roku jejího studia na právnické fakultě. Jeho záliba v posazování studentů do horkého křesla vedla k tomu, že někteří studenti se jeho seminářům začali vyhýbat. Ale Caroline byla buď masochistka, nebo dostatečně zocelená, takže si takové výzvy užívala. Obzvláště, když odměnou bylo získání nezbytných vědomostí.

„Byl už zvolen řídicí výbor?“ zeptala se Caroline bez mrknutí oka. Ačkoli se hromadným občanskoprávním sporům moc dlouho nevěnovali, vzpomínala si na přednášku o federálních sporech. Letecké havárie. Nebezpečné léky. Vadná auta. Jednalo se o neobvyklé situace, kdy mnoho soudů v různých státech mohlo čelit takřka totožným případům. Aby se soudní proces zrychlil, byly všechny společné případy odesílány jednomu soudci, jehož rozhodnutí bude následně závazné pro všechny soudy v zemi.

Caroline věděla i to, že výbor bude federální spor řídit za všechny žalobce. Mocný řídicí výbor bude vytvořen z nejlepších právníků zastupujících největší počet žalobců a bude rozhodovat ve všech věcech v rámci celonárodní strategie.

„Ano, byl ustanoven Řídicí výbor žalobců v případě *SuperSója*, někdy také nazývaný ŘVŽS.“ Louis ta písmena drtil mezi zuby, aby dal jasně najevo, že s takovým zkrácením nesouhlasí a nebude ho používat. „Ubohý Dale je prezidentem. Vést právníky v případě *SuperSója* je jako pást kočky, ovšem zdaleka ne tak potěšující. Když se kočky rvou mezi sebou, můžete si alespoň na chvíli vydechnout.“

„Jak se Dale stal prezidentem?“ zeptala se Caroline. S úlevou si všimla, že tón hlasu jejího nového šéfa je teď o něco přívětivější. Evidentně prošla úvodním testem v oblasti federálních soudních sporů, který pro ni připravil.